

[Arbejdsministeren.]

svarer til, hvad man ved tidligere lejlighed har gjort i lignende situationer. Det er ikke ideelt — ideelt er alene, at parterne selv taler sig til rette — men det er som sagt prøvet før, når samfundet har måttet beskytte sig mod følgerne af konflikt på arbejdsmarkedet.

Spørgsmålet om forhandlingsregler har spillet en fremtrædende rolle, ikke blot under de forudgående overenskomstforhandlinger, men også under behandlingen af lovforslaget. Som bekendt har de to personaleorganisationer lagt en betydelig vægt på deres ønske om at få tilvejebragt visse generelle bestemmelser af den art, som normalt indgår i en hovedaftale eller i forhandlingsregler, men uden at der har været imødekommethed fra rederiforeningen. Dette har da utvivlsomt også været medvirkende til, at der ikke i spørgsmålene om løn- og arbejdsvilkår har vist sig mulighed for tilnærmelse mellem parterne, og har derfor været en stærkt medvirkende årsag til konflikten.

Det har været fremhævet, at meget taler for, at der netop på det overenskomstområde, som vi drøfter her, synes at være behov for at have regler om forhandling om tilvejebringelse af nye overenskomster og om adgang til kollektiv opsigelse m. m. Jeg har, som det er tilkendegivet over for udvalget, den opfattelse, at lovforslaget åbner mulighed for, at det i lovforslaget foreslåede navn også behandler spørgsmål af denne art, men at det på den anden side vil være overladt til nævnet selv at træffe afgørelse om sin kompetence og sine muligheder i så henseende. Jeg har imidlertid også tilkendegivet min tvivl med hensyn til, om den slags mere generelle og til dels komplicerede spørgsmål i fuld udstrækning kunne ventes optaget til løsning sammen med nævnets egentlige opgave, nemlig at tilvejebringe en fornyelse af de to overenskomster, navnlig når henses til det ønskelige i, at overenskomstfornyelsen bliver tilendebragt inden alt for længe.

Regeringen har ment, at burde yde sin medvirken til at skabe yderligere mulighed for, at forhandlingsregler kan tilvejebringes. Regeringen har derfor besluttet, og statsministeren har meddelt folketingsudvalget, at det er regeringens agt at nedsætte et ud-

valg til behandling af spørgsmålet. Dette udvalgs sammensætning og kommissorium vil blive drøftet med rederiforeningen og de to personaleorganisationer. På forhånd kunne jeg tænke mig en sammensætning med en af arbejdsministeriet udpeget formand og en ligelig repræsentation for parterne samt bistand af sagkyndige. Opgaven må jo helt kort sagt gå ud på f. eks. inden den 15. oktober at fremkomme med udkast til forhandlingsregler for det af konflikten omfattede område, således at der tages hensyn til særlige lovregler og forhold på søfartsområdet. Jeg håber, at der hermed tilvejebringes betingelser for, at parterne fremover vil have lettere ved at komme på talefod med hinanden, end tilfældet hidtil har været, og at overenskomstfornyelser her efter kan ske på en for parterne selv og for os andre mere tilfredsstillende måde.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Debatten her i dag føres fra visse ordføreres side på en måde, der ligesom skulle antyde, at der var en betydelig forskel på den situation, vi her behandler, og den, hvor vi tidligere fra folketingets side har grebet ind i arbejdskonflikter, og specielt, at der skulle være en forskel på den behandlingsform, regeringen har givet hele denne sag, i sammenligning med tidligere situationer, når der har været tale om indgreb over for konflikter på søfartsområdet.

Jeg tror, man skal være noget forsigtig med at være så ivrig efter at finde angrebepunkter mod regeringen, at man kommer for skade at føre en argumentation, der, når den sammenlignes med ens egne tidligere udtalelser og begrundelser, totalt afslører en manglende sammenhæng og derfor kun dækker en politisk hensigt.

Hr. Erling Dinesen f. eks. siger, at det er en bebrejdelse, man må rette mod regeringen, at den ikke, inden forslaget blev fremsat, tog en forhandling med parterne. Det er dog vel, sagde hr. Erling Dinesen, en normal fremgangsmåde. Er det nu det? Jeg må minde om, at da hr. Erling Dinesen var arbejdsminister og fremsatte et forslag på nøjagtig samme område og med et udgangspunkt, der havde nøjagtig samme karakter som dette lovforslag, var det den dag, den 27. oktober 1965, da forligsmandsinstitutionen måtte give op, og dagen efter den